

Οι καλοκαιρινοί έρωτες

Ορθοδοξία / Κοινωνικά θέματα

Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Οι καλοκαιρινές διακοπές κάνουν τους ανθρώπους και ιδιαίτερα τους νέους να νιώθουν την ανάγκη για συντροφικότητα, για σχέση. Οι καλοκαιρινοί έρωτες έρχονται σε στιγμές όπου το μυαλό δεν έχει άλλες προτεραιότητες. Η θέα των σωμάτων γεννά έλξεις και πειρασμούς. Η ψυχή νιώθει αδύναμη να αντισταθεί. Η παρέα σπρώχνει. Ο ενθουσιασμός εύκολος. Οι πειραματισμοί το ίδιο. Η μέθη ότι η μοναξιά νικήθηκε άμετρη. Και η βεβαιότητα ότι έτσι αξίζει η ζωή φαινομενικά ακατανίκητη.

Είναι πανίσχυροι οι καλοκαιρινοί έρωτες. Συνήθως όμως πρόσκαιροι. Αφήνουν πληγές. Ένα αίσθημα ματαίωσης. Την πίκρα ότι κρατάνε όσο ένα καλοκαίρι ή όσο οι διακοπές. Και χτίζουν γενικεύσεις. Ότι δύσκολα κρατά η αγάπη. Κι επειδή η ήττα είναι το πιο πιθανό αποτέλεσμα, δε χρειάζεται να προσέχουμε. Είναι προτιμότερο να αφηνόμαστε σε έναν έρωτα ο οποίος έτσι κι αλλιώς θα τελειώσει γρήγορα, να περάσουμε καλά, να χαρούμε την ελευθερία του θέρους μ' αυτόν και να συνεχίσουμε τη ζωή μας σα να μην τρέχει τίποτα. Γι' αυτό και πολλά τα τραγούδια για τις καλοκαιρινές αγάπες. Όπως όλα τα αισθήματα που αφήνουν

μνήμες, δε γίνονται όμως αφετηρία σπουδής πάνω στο νόημα των σχέσεων.

Τι να πούνε οι μεγαλύτεροι στους νέους, όταν κι αυτοί έχουν περάσει από αυτό τον τρόπο; Όταν η εποχή προβάλλει ως καλοκαιρινό πρότυπο τα ατέλειωτα πάρτυ, τα ξενύχτια, τον στόχο της ηδονής, το «μ' αρέσεις και σ' αρέσω» ως την πεμπτουσία της σχέσης; Πώς να αντισταθεί ένας νέος, έφηβος, φοιτητής, θηρευτής των διακοπών, στο «μπορείς κι εσύ», στην αίσθηση ότι ο άλλος ή η άλλη είναι μάτια, μαλλιά, σώμα, εικόνα που δεν χρειάζεται να επενδύσεις ούτε σ' αυτόν ούτε στην ψυχή σου; Δε χρειάζεται να μπει στη λογική της ευθύνης για να κρατήσεις μια σχέση, να το σκεφτείς αν ταιριάζετε, αν έχει νόημα, αν αυτό που είσαι έχει την ιερότητά του. Όλα τα κατατρώει η αδηφαγία του δικαιώματος στην απόλαυση.

Η Εκκλησία εντούτοις έχει να προτείνει στους νέους τον δρόμο της αληθινής αγάπης, η οποία δεν περιορίζεται στον καλοκαιρινό έρωτα, αλλά βλέπει τη ζωή ως συνέχεια, ως πορεία στα χνάρια του Θεού που μας αγαπά και που ζητά από εμάς και η δική μας αγάπη να είναι συνειδητή και υπεύθυνη, τόσο έναντι Του όσο και έναντι οποιουδήποτε πλησίον μας. Η Εκκλησία δεν αρνείται τον δρόμο της παρέας, της κοινωνικότητας, της συνάντησης. Δεν μπορεί όμως να αποδεχτεί ως στάση ζωής την επιπόλαιη παράδοση στο τώρα, στην συνειδητή αποφυγή τού να δούμε τον άλλο ως πρόσωπο που έχει ανάγκη όχι μόνο από απόλαυση, αλλά κυρίως από το να μοιραστεί το βαθύτερο είναι του, να δώσει και να πάρει νόημα. Κι αυτό δε γίνεται μόνο με το σώμα.

Αυτός ο τρόπος πηγάζει από την καλλιέργεια ενός ήθους το οποίο βλέπει τον συνάνθρωπο με σεβασμό και υπευθυνότητα. Ήθος που στοχεύει στην ελευθερία από τα πάθη. Ήθος που υπερβαίνει την ροπή στον μιμητισμό και προκρίνει την χαρά τού «να είσαι» για να μπορείς να δώσεις. Αυτό είναι το ήθος της πίστης που κάνει τη δύναμη του έρωτα να στρέφεται προς το πρόσωπο και όχι προς το σώμα μόνο. Προς τον όλο χρόνο τελικά και όχι σε μια αγάπη για το καλοκαίρι.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3xIGu5B>